

— Így hát én nem is észök belüle.

Elmënt mind a három másnap. Nëm vártak ëty hetet. Egyik jobban dicseködött mind a másik, így hát ëggyüt köllött nekik mëkfizetni.

Itt a vége, fuss el véle.

Nagy Ádámné.

63.

Valamikor történt, még Mátyás kiráj idejibe. Mátyás kiráj az országot járta, és ojan faluba ért, hol a biró tábláján ki volt írva, hogy «Sëmmi gond».

A kiráj mikor hazaért : ebben a községbe az volt a biró táblára írva, hogy «Sëmmi gond», majd én adok neki gondot ! — A biróhol írt egy levelet a királl : «Mikor én ott jártam, láttam a faluvégönn ëggy nagy küvet, és annak a bőrit fejese lë, küggye el hozzám !»

A biró nagy szomorúságra kerút, ëty pár nap sëm ivott, sëm övött. A lánya észrevötte, hogy az apjának nagy bajja van. És a lëány addig faggatta az apját, míg még nëm monta, hogy a királ mit írt.

Azt monta a lëány : — Kissebb gandom is nagyobb annál. — A lëány odaírt a királlnak : — «Tessék eljönni, és vért belüle eresztteni, akkor én lëfejtöm a bőrit.»

És mëgin ideírt a királl a biróhó, a biró mëginn buslakodott, és a lánya, mëgin észrevötte, hogy buslakodik, mëginn kérdözte, hogy mi bajja. »Ki atta azt a tanácsot magának« — a királl visszaírta.

De a biró helött mëgin a lány felelt, de úgy mintha a biró írná : «A lányom.»

— «Ha magának ujan okos lánya van, fonnyon neköm arany cërnát.»

A lëány mëgin odaírta, bepakót három forgácsot ëty

papírba : «Éggyik forgácsbu csinyájjon arany rokkát, a másíkbu arany orsót, a harmadíkbu arany kereket, akkor én fonyok magának arany cérnát.»

— «Ha magának íjen okos lánya van» a király most írt vissza mégínn — «akkor küggye föl. De kocsin në gyüjjön, de gyalog së gyüjjön, de kocsiuton së gyüjjön, de mesztelen së gyüjjön, de ruhába së gyüjjön. Hozzon ajándékot, de në is hozzon. Ha ezt még tuggya tenni, elvészëm feleségëmnek.»

— Na de aztán mongya még mast neköm, hogy hogyan mënt oda ?

Hát së kocsin, së gyalog : éggy tragocsot tót maga előtt. Së mesztelen, së ruhába : hanëm ráterítött éggy ruhát mesztelenü, és fogott éggy galambot a kezibe. Jelöntötték mingyár a kirájnak, hogy ki van ott.

Mënt is röktön a kiráj, és a galambot nyujtotta neki. Az még nyút, a királ érte, és eleresztötte a léány : Vót is ajándék, még nëm is. Még is mutasztotta magát, hogy së ruhába, së mesztelen nëm vót. Kitakarta, még gyorsan betakarta magát.

ÉS el köllött neki feleségül venni neki.

ÉS amin mëntek hozzá panaszra, a kiráíhó, az asszon mindig beleszót, mer okosabban tudott felelni mint a királl. És ez történt többször is rajta, mint kirájon, és mikor má harmaccor méktörtént, negyedíkször bocsatotta el, hogy má nëm köll, hogy az ú dógába në beszéjjon.

Azt monta neki : — Engedd még a kávé t rëggé mögínni, akkor émögyök.

Aközbe mégínn mënt éggy kordés kódis. Jelëntötte, hogy úneki van éty szamara, a másík társának még vót éggy kordéjja. Mégvemhezött a szamár, kordé alatt feküdt a kis szamár. Akié a kordé vót, azt monta, hogy az újjé a szamár, a picike, mer az ú kordéjja alatt vót. Azt monta a

szamaras, hogy az újjének kő lenni, mer a kordé nem vemhezik. Ezt a tanácsot má a királ felesége atta az embörnek.

Azt monta a királl : — Tovább nem lakol a lakásba, neköd mast mēnni kell, de röktön pucójj !

— El is pucolok, csak aki neköm lekkedvesebb, azt engedd neköm elvinnöm.

Azt monta a királl : — Mindön ékszörbü szēdd össze, ami kedvedre van, és vigyed.

— Az ékszērēknē még kedvesebb van neköm, azt engedd elvinnöm !

— Mēgengedöm, csak vidd !

— Mast mēgrēggelizünk és mögyünk is.

Mēgrēggelisztek. A királ az asztalná maratt. Az aszszony röktön befogatott a kocsissal : — Hamar a királlt a kocsira !

Északa lett, mire odaértek a lánynak az anyyáhó, a sēmmigond királnéhó. Kopoktatott az ablakon éjjel, hogy odaértek : — Én vagyok, anyám, eresszön be.

Lámpát gyujtanak, kimönnek, csakhamargyorsan a kirájnak ágyat akartak vetni. Azt mongya királlné : — Sēmmit csak, ēty kéve zsuppot !

Nēm akart az anyyik, a birónē beleēggyezni, de a lány csak azt monta : — Sēmmit ! — És bevitték a szobába, és lētötték a földre, a zsuppra. Fölēbrett a királ, mikor má kialutta jól magát. Tapogattya : — Hol vagyok ? — Zörög a szalma. Kérdőszte kiráj : — Hol vagyok ?

Azt mongya kirájnē : — Édösanyámná, földön fekszenk a zsuppon.

— Hogy kerütem én ide ?

— Azon kértelek, hogy ami a lekkedvesebb, engedd elhozni, hát tēgöd szerettelek a legjobban.

— Hol van a kocsis ? — azt kérdészte a királl.

— Kinn van az istállóba.

— Röktön fogass be vele, hogy itt még né véraggyunk. Ezután téhecc, mit akarsz, mer látom, rajtad kifogni nem lehet.

Itt a vége,
Csapd a jégre,
Fejedhöz dobták,
Mégis kopasz a hele.

Nagy Adámné.

64

Eccer volt egy ur, annak vót egy kocsissa. Utasztak, hát talátak egy döglött farkasra. Azt monta kocsissának, hogy mongyon a kocsissa nekije arru a döglött farkasru három igazat, ha nem, mökszünt a szolgálattya. Ha pedig három igazat mond, akkor a kocsis jó jutalmat kap.

Akkor a kocsis igen nagyon politikát, hogy hogy bir három igazat mondani érü a döglött farkasru. Akkor azt felelte neki rájja : — Uram, még ez élt, több elevent évett mind döglöttet, és azontul többet járt gyalog mind annékünn. Harmaccor nagyobb baja nem vót, mind akibe mégdöglött.

Ez most mögvan.

Takács János.

65.

Eccer vót egy farkas, annak az vót az óhajtása, hogy má mindönféle hust övött, de embörhust még nem övött. Eccer mönt, hogy most mindaddig mögy, mig embörre nem talál, most mög akarja kóstolni, hogy mijen az embörhús.